

HØJESTERETS DOM

afsagt tirsdag den 9. maj 2023

Sag 93/2022

(2. afdeling)

Anklagemyndigheden

mod

T

(advokat Erbil G. E. Kaya, beskikket)

I tidligere instanser er afsagt dom af Retten i Aarhus den 28. maj 2021 (1-11970/2020) og af Vestre Landsrets 11. afdeling den 30. marts 2022 (S-1207-21).

I pådømmelsen har deltaget fem dommere: Poul Dahl Jensen, Hanne Schmidt, Oliver Talevski, Jan Schans Christensen og Julie Arnth Jørgensen.

Påstande

Dommen er anket af anklagemyndigheden med endelig påstand om skærpelse, således at T udvises med indrejseforbud for bestandig.

T har påstået stadfæstelse.

Anbringender

Anklagemyndigheden har anført navnlig, at udvisning ikke vil være uforenelig med Danmarks internationale forpligtelser efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, da de hensyn, der taler for udvisning, er så tungtvejende, at de har større vægt, end de hensyn, der taler imod udvisning.

Det klare udgangspunkt efter praksis er, at udvisning af en tiltalt, der som i denne sag er blevet dømt for narkotikakriminalitet og idømt en længerevarende frihedsstraf, ikke kan anses for at være i strid med artikel 8. Når kriminaliteten er tilstrækkelig alvorlig, er det ikke afgørende, at tiltalte ikke er tidligere straffet af betydning og derfor heller ikke tidligere er blevet advaret imod, at yderligere kriminalitet kunne føre til udvisning. Henset til kriminalitetens art og varighed er der en betydelig risiko for, at tiltalte også fremover vil begå alvorlig kriminalitet i Danmark, hvis han ikke udvises.

Tiltalte har i kraft af længden af sit ophold og sin familie en stærk tilknytning til Danmark, om end han ikke kan anses for at være særlig godt integreret i det danske samfund. Han har også en vis tilknytning til Irak, hvor han er født og har haft en del af sin opvækst, men tilknytningen til Danmark må anses for at være stærkere end til Irak. Han vil dog ikke være helt uden forudsætninger for at kunne klare sig i de dele af Irak, hvor der tales assyrisk.

Det følger af udlændingelovens § 32, stk. 4, nr. 7, jf. stk. 1, at tiltalte i tilfælde af udvisning skal udvises med et indrejseforbud for bestandig, der regnes fra udrejsen eller udsendelsen. Udvisning af tiltalte med indrejseforbud for bestandig er en proportional foranstaltning med henblik på at forebygge uro eller forbrydelse, jf. Menneskerettighedskonventionens artikel 8, stk. 2.

Sammenfattende vil udvisning med indrejseforbud for bestandig ikke med sikkerhed være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

T har anført navnlig, at udvisning med sikkerhed vil være i strid med Menneskerettighedskonventionens artikel 8.

Han har en særdeles stærk tilknytning til Danmark. Han kom som 8-årig til Danmark med sin familie, og han har hele sin familie her, ligesom han taler og skriver dansk og har gennemført 10. klasse i Danmark. Han har mere eller mindre hele sit liv været tilknyttet danske uddannelsesinstitutioner og arbejdsmarkedet. Han har desuden gennem sportsudøvelse taget del i foreningslivet i Danmark. Han har ingen tilknytning til Irak, hvor han ved tilbagevenden vil blive fængslet, fordi hans familie er flygtet derfra, og han hverken læser eller skriver arabisk. Hans

sociale, kulturelle og familiemæssige bånd til Irak er ikke eksisterende, og han vil være helt uden forudsætninger for at klare sig i Irak.

Han er ikke tidligere straffet af betydning for sagen eller tildelt en advarsel om udvisning.

Under sin frihedsberøvelse i denne sag har han taget en indledende erhvervsuddannelse, og han vil gerne videreudanne sig. Han har været i misbrugsbehandling i fængslet.

Han har alene haft en mindre rolle i den narkotikakriminalitet, han er dømt for, hvilket skal tillægges betydning i vurderingen af karakteren og grovheden af den begåede kriminalitet, ligesom det taler imod, at han skulle udgøre en generel trussel mod den offentlige ro og orden.

I tilfælde af udvisning vil det være uproportionalt at fastsætte et indrejseforbud til mere end 6 år, jf. bl.a. Menneskerettighedsdomstolens dom af 14. september 2021 i sag 41643/19 (Abdi mod Danmark).

Højesterets begrundelse og resultat

T, der er irakisk statsborger, er ved landsrettens dom fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 191, stk. 2, jf. stk. 1, 2. pkt., jf. lovgivningen om euforiserende stoffer, ved i forening med flere medtiltalte at have håndteret 5 kg kokain og forsøgt at håndtere yderligere 2 kg kokain med henblik på videreoverdragelse. Han er endvidere fundet skyldig i overtrædelse af knivloven og færdselsloven. Han blev i landsretten straffet med fængsel i 6 år og meddelt en advarsel om udvisning.

For Højesteret angår sagen alene spørgsmålet om udvisning.

Det følger af udlændingelovens § 26, stk. 2, jf. § 22, nr. 1 og 4, at T skal udvises, medmindre dette med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Spørgsmålet er, om udvisning vil være i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 om ret til respekt for privatliv og familieliv.

T er 27 år. Han indrejste i Danmark som 8-årig og har boet her siden. Han er ikke gift eller samlevende, og han har ingen børn. Udvisning vil indebære et indgreb i hans privatliv, jf.

Menneskerettighedskonventionens artikel 8, stk. 1. Et sådant indgreb er kun berettiget, hvis betingelserne i artikel 8, stk. 2, er opfyldt. Udvisning har hjemmel i udlændingeloven og har til formål at forebygge uro og forbrydelse, og det afgørende er, om udvisning må anses for nødvendig af hensyn til disse formål. Dette beror på en proportionalitetsvurdering.

De kriterier, der skal indgå i vurderingen, fremgår bl.a. af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 23. juni 2008 i sag 1638/03 (Maslov mod Østrig), præmis 68. Den vægt, der skal lægges på de enkelte kriterier, afhænger af den konkrete sags omstændigheder, jf. præmis 70.

I et tilfælde som det foreliggende, hvor udlændingen er en ung mand, der endnu ikke har etableret sin egen familie, skal der lægges vægt på karakteren og alvoren af den begåede kriminalitet, varigheden af udlændingens ophold i værtslandet, tiden efter den begåede kriminalitet og udlændingens adfærd i denne periode samt fastheden af sociale, kulturelle og familiemæssige bånd med værtslandet og modtagerlandet, jf. dommens præmis 71.

Der skal foreligge meget tungtvejende grunde for at retfærdiggøre en udvisning, når der er tale om en fastboende udlænding, der er født her i landet eller indrejst som barn, og som har tilbragt det meste af sin barndom og ungdom her, jf. dommens præmis 75.

Om proportionalitetsvurderingen i den foreliggende sag bemærker Højesteret herefter:

T har i forening med flere medtiltalte begået alvorlig narkotikakriminalitet. Landsretten har lagt til grund, at han ikke har haft en ledende rolle, men at han har deltaget aktivt i håndteringen af store mængder importeret kokain med henblik på videresalg. Han har i den forbindelse opblandet 1½ kg kokain med fyldstof, så det blev til 3 kg kokain, og forsøgt at opblande yderligere 2 kg kokain, så det ville blive til 4 kg kokain. Domfældelsen omfatter således en samlet mængde på 7 kg kokain. Der er tale om organiseret kriminalitet, som har strakt sig over nogle måneder.

Højesteret finder under hensyn til karakteren og omfanget af den begåede narkotikakriminalitet, at T må anses for at udgøre en alvorlig trussel mod den offentlige ro og orden. Oplysningerne om hans personlige forhold kan ikke føre til en anden vurdering. Det bemærkes herved,

at han har begrænset tilknytning til arbejdsmarkedet, og at han både tidligere og også under varetægtsfængslingen i denne sag er straffet for overtrædelse af lovgivningen om euforiserende stoffer.

Som nævnt har T boet i Danmark, siden han kom hertil som 8-årig. Han er ikke gift eller samlevende, og han har ingen børn. Han har bl.a. sin mor, far, to søskende og bedsteforældre i Danmark. Han har begrænset tilknytning til arbejdsmarkedet.

T er født i Irak, hvor han har boet de første 7-8 år af sit liv. Han har ikke været i Irak, siden han kom til Danmark, og han har ikke kendskab til familie i Irak. Han taler assyrisk, som tales flere steder i Irak, og han taler også lidt arabisk. Det må antages, at han gennem de år, han som barn tilbragte i Irak, og gennem sin herboende familie har et vist kendskab til irakisk skik og kultur.

Højesteret lægger herefter til grund, at Ts tilknytning til Danmark er langt stærkere end hans tilknytning til Irak, men at han ikke vil være helt uden forudsætninger for at etablere en tilværelse i Irak, hvis han udvises.

Efter karakteren og omfanget af den begåede narkotikakriminalitet, der er straffet med fængsel i 6 år, finder Højesteret, at meget tungtvejende grunde taler for at udvise T. Heroverfor har styrken af hans tilknytning til Danmark, hvor han ikke har stiftet egen familie, og hans begrænsede tilknytning til Irak, ikke en sådan vægt, at udvisning i sig selv vil være et uproportionalt indgreb i strid med Menneskerettighedskonventionens artikel 8. T skal således udvises.

Spørgsmålet er herefter, hvilken varighed udvisningen skal have.

Det følger af udlændingelovens § 32, stk. 4, nr. 7, jf. stk. 1, jf. stk. 5, nr. 1, at udvisning i et tilfælde som det foreliggende, hvor der er idømt 6 års fængsel, skal ske med indrejseforbud for bestandig, medmindre dette med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Navnlig under hensyn til den grove karakter og det betydelige omfang af den begåede narkotikakriminalitet finder Højesteret efter en samlet vurdering, at udvisning med indrejseforbud

for bestandig ikke vil være et uproportionalt indgreb i strid med artikel 8 i Menneskerettighedskonventionen, jf. herved bl.a. Menneskerettighedsdomstolens dom af 30. november 2021 i sag 40240/19 (Avcı mod Danmark).

Højesteret tager herefter påstanden om udvisning med indrejseforbud for bestandig til følge, jf. udlændingelovens § 22, nr. 1 og 4, jf. § 32, stk. 4, nr. 7, jf. stk. 1.

På denne baggrund stadfæster Højesteret landsrettens dom med den ændring, at T udvises af Danmark med indrejseforbud for bestandig.

T har fortsat været fængslet under anken.

Thi kendes for ret:

Landsrettens dom stadfæstes med den ændring, at T udvises af Danmark med indrejseforbud for bestandig.

Statskassen skal betale sagens omkostninger for Højesteret.